

George Bernard Shaw

Svatá Jana

Tragikomedie o ženě, která pohnula mužským světem

Režie a inscenační úprava: Petr Kracik

V hlavní roli Johanky z Arku Marika Procházková nebo Tereza Kostková

Překlad: Frank Tetauer, inscenační úprava a režie: Petr Kracik. V hlavních rolích se představí: Tereza Kostková nebo Marika Procházková, Martin Preiss, Miloš Kopečný, Jan Teplý, Dušan Sitek, Petr Kostka, Radek Valenta, Radek Zima, René Přibíl a další.

G. B. Shaw ---proč vlastně lidé chodí do divadla?

„.....chtějí být vzrušeni, rozčileni, chtějí být nešťastni, chtějí, aby jim naskakovala husí kůže, chtějí se trást a valit oči na výjevy neštěstí, nespravedlnosti, násilí a krutosti, s tím, že někdo bude postižen a potrestán, aby konec byl šťastný. [...] Lidé nechodí do divadla za potěšením; jsou stovky levnějších, méně namáhavých a více účinných zdrojů potěšení, než jaké může nabídnout nepohodlné jeviště. Do divadla nás vede chuť na drama, kterou nelze uspokojit cukrlátky, stejně jako chuť na večeri neuspokojíte pusinkami s malinovým sirupem. Člověk chce něco pořádného.“

stručná anotace---

Hra Svatá Jana z pera jednoho z největších dramatiků dvacátého století G. B. Shawa, kterou uvádí Divadlo pod Palmovkou, je především brilantně napsanou tragikomedií plnou nejrůznějších paradoxů. Jedná se o moderní aforismus, v němž dramatik sice zpracovává historický příběh, ale zároveň s ním zachází velmi současným způsobem. Před diváky se tak otevírají aktuální problémy.

G. B. Shaw přivádí na jeviště vše, co činí divadlo divácky působivým a lákavým. Představuje svatou Janu a její příběh ve zcela jiném světle, než jak to učinila různá romantizující a sentimentální díla, včetně několika známých filmů: přivádí na jeviště svatou Janu nejen jako živoucí symbol, ale také jako osobu z masa a krve, která je ve všem podstatném úplně jiná než ostatní „běžní“ lidé, ale paradoxně je právě proto ze všech lidí nejlidštější. Janin příběh se v Shawově podání odlišuje od jiných zpracování i svým závěrem – nekončí totiž Janinou smrtí na hranici. Velký dramatik a ironik Shaw si totiž mimořádně rafinovaným a zábavným způsobem pohrává s představou, co by se stalo, kdyby se Jana prohlášená za svatou ještě jednou setkala s těmi, kteří jsou vinni její smrtí ...

historické souvislosti----

Příběh Jany z Arku se odehrává se v dobách pozdního středověku a vypráví o prosté venkovské dívce, která za časů Stoleté války (vleklého dynastického konfliktu mezi Anglií a Francií) dorazila na francouzský královský dvůr a přesvědčila váhavého následníka trůnu Karla VII. a jeho dvořany, aby se pokusili osvobodit město Orléans obležené anglickou okupační armádou. V té chvíli začíná sled událostí, které jsou mnohými vnímány jako zázračné. Janě se totiž nejen podařilo přesvědčit krále, aby svěřil armádu jejímu velení, a navzdory všem dokázala osvobodit i Orléans, který již mnozí považovali za ztracený. Její odvaha a víra v to, že hroutící věci je možné vždy obrátit k lepšímu, jsou-li záměry a cíle spravedlivé, dokázaly strhnout každého, kdo se s Janou setkal. Francouzský následník vděčil Janiným neobyčejným schopnostem nejen za to, že byl korunován na krále, ale i za několik oslnivých vítězství, která podstatným způsobem zvrátila průběh Stoleté války ve prospěch Francouzů. Janiny neobyčejné činy a její v mnohém rozporuplná osobnost však kromě nadšení vyvolaly také závist a strach a Jana začala být stále osamocnější. Při jednom nezdařeném vojenském tažení se kvůli zradě dostala do zajetí Angličanů, kteří ji postavili před soudní tribunál. Ten měl za úkol posoudit její kacířství. Členové soudního tribunálu složení z vysokých a učených představitelů církve i univerzitních mistrů vedli s Janou procesně spravedlivý, zároveň však neobyčejně nelidský soud, který skončil Janiným vyobcováním z církve a odsouzením za kacířství.

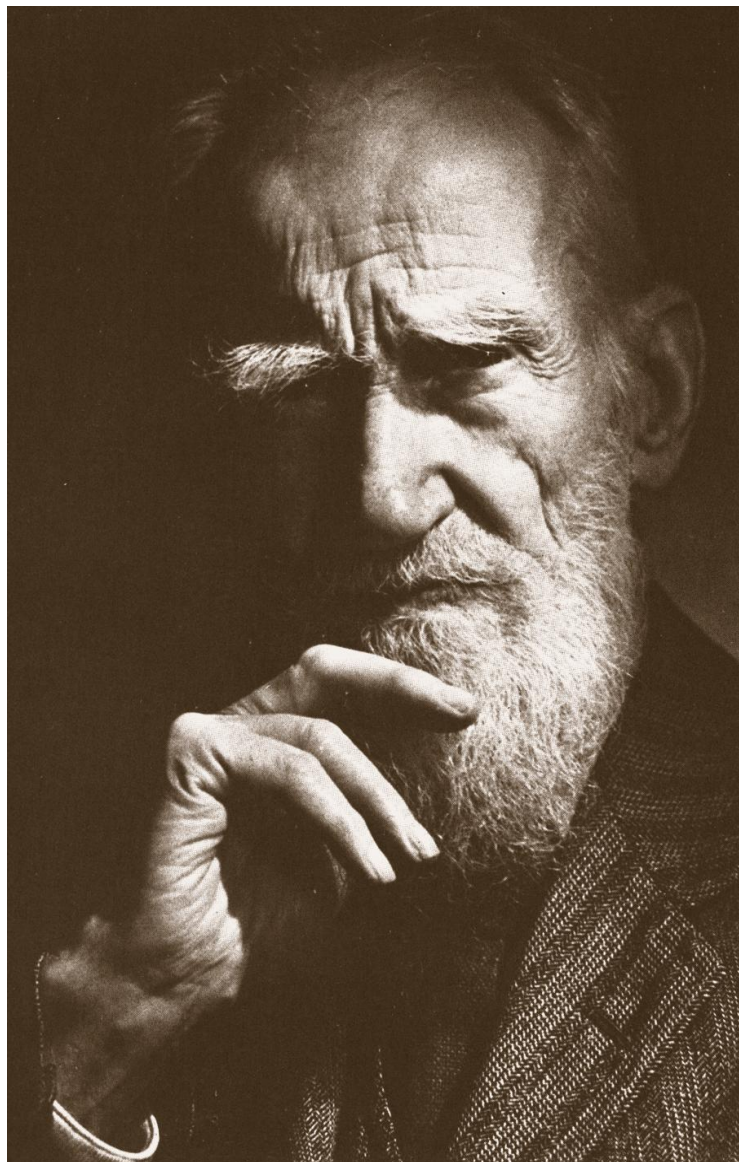
Jana byla upálena, ale její příklad a legenda o její rozporuplné povaze, nebývalé odvaze a činech však nadále žily vlastním životem. Dvacet pět let po smrti byla Jana z Akru prohlášena v obnoveném procesu za nevinnou a v roce 1923 byla svatořečena.

..

něco z inscenační historie Svaté Jany v českých zemích....

V našem kulturním prostředí patří G. B. Shaw mezi nejčtenější a nejvydávanější autory – a to i přesto, že největší pozornost jeho dílo budilo ve dvacátých, třicátých a padesátých letech minulého století. Některé Shawovy hry se dokonce v Čechách hrály dříve (a s větším úspěchem) než v Británii, mnohé jeho myšlenky u nás zdomácněly napříč politickým spektrem – mj. také jeho myšlenky o možnostech „demokratického socialismu“ a o způsobech boje malých národů za svobodu. K Shawovi se hlásila řada velkých osobností našeho předválečného kulturního i politického života (není bez zajímavosti, že Shaw patřil mezi nejoblíbenější autory T. G. Masaryka, ale i Karla Čapka, Jiřího Voskovce a Jana Wericha a mnohé další). Od roku 1945 bylo českými divadly uvedeno více než 170 inscenací Shawových her nebo těch, které z nich vycházely (mj. muzikál *My Fair Lady*, který je populární verzí Shawova *Pygmalionu*). V Divadle pod Palmovkou (respektive Městském a oblastním divadle a Divadle S. K. Neumanna – název Divadla pod Palmovkou do roku 1991) byly v minulosti uvedeny zatím pouze dvě Shawovy hry – a sice *Domy pana Sartoria* (premiéra 1956, režie Evžen Sokolovský) a *Pygmalion* (premiéra 1967, režie Luděk Pílec).

Co se týká inscenování Shawovy hry *Svatá Jana*, dá se říci, že ta patří v našich zemích mezi tituly, které jsou řazeny k tzv. „inscenačním oříškům“, a na kterých se ukazují a v nejlepším slova smyslu také kultivují a tříbí schopnosti hereckého souboru. Není proto náhodou, že se s některou z rolí v této hře setkali mnohé naše přední herecké osobnosti, ani že v poválečné historii českého divadla byla zatím inscenována pouze patnáctkrát. V malém ohlédnutí za hereckými osobnostmi, které ztvárnili některou z hlavních rolí v Shawově dramatu jmenujme např. představitelky Svaté Jany: Leopoldu Dostálovou, Olgu Scheinpflugovou, Blanku Waleskou, Jiřinu Štěpničkovou, Naďu Konvalinkovou či Zlatu Adamovskou. Roli kapitána Dunoise hráli např. Rudolf Deyl, Zdeněk Štěpánek, Karel Höger, Josef Bek, Svatopluk Beneš, Karel Janský nebo Alois Švehlík. Dauphina Karla ztvárnili např. Eduard Kohout, Ladislav Pešek, Rudolf Hrušínský nejst., Martin Stropnický či Václav Vydra, v roli Inkvizitora mohli diváci vidět např. Jaroslava Vojtu, Jaroslava Průchu, Františka Smolíka, Josefa Beka či Jana Teplého st. a roli Petra Cauchona hráli např. Eduard Kohout či Miloš Nedbal. Se Shawovou hrou se také setkala řada významných režisérů, namátkou jmenujme např. Karla Dostala, Jiřího Frejku či Jaromíra Pleskota. V Divadle pod Palmovkou se Shawova *Svatá Jana* objevuje poprvé.

O autorovi ----

GEORGE BERNARD SHAW

(26. července 1856 – 2. listopadu 1950)

Nepřehlédnutelný britský novinář, esejista, prozaik, politik, originální myslitel, dramatik a divadelní teoretik, jeden ze zakladatelů moderního britského dramatu, divadelní vizionář a nositel Nobelovy ceny za literaturu. Jeho literární dílo obsahuje na tisíce novinových článků, esejů, polemik, politických úvah i recenzí, několik románů a desítky divadelních dramát (s mimořádně obsáhlými a udivujícím způsobem zpracovanými předmluvami), stovky povídek, tisíce dopisů a nespočet dalších drobnějších literárních útvarů. Proto vše bývá Shawova dílo často srovnáváno s jinak těžko porovnatelným dílem Shakespearovým.

George Bernard Shaw se narodil v irském Dublinu jako třetí dítě a prvorozený syn v kdysi významné, v době Shawova narození ale již značně zchudlé, protestantské rodině. Rodinné poměry byly sice nezdravé (otec propadl alkoholu a matka se věnovala především hudbě), ale podle všeho nepřilíš dramatické – Shaw později ve svých vzpomínkách zmiňoval, že si každý člen rodiny vlastně hleděl svého a o ostatní se moc nestaral. Rodinná situace

měla na něho jistě vliv, stejně tak jako fakt, že být Irem žijícím v hlavním městě katolické země a přitom se hlásit k anglikánské víře se tehdy rovnalo bezmála kolaboraci s okupantským režimem.

George Bernard Shaw byl odmala obklopen uměním, především zásluhou své matky. V době dospívání přemýšlel o tom, že se bude věnovat hudbě nebo malířství, brzy však těchto úvah zanechal, protože se musel již od svých patnácti let žít v podstatě sám – pracoval jako úředník v jedné dublinské realitní kanceláři a později zde „povýšil“ na pokladníka. V té době také (otci na truc) opustil studia na obchodní škole, čímž navždy ukončil své oficiální vzdělání. Nadále se však vzdělával samostudiem, a brzy se díky vlastní pili stal jedním z nejvlivnějších a nejuznávanějších britských literátů a myslitelů své doby. Protože za svůj úspěch vděčil pouze svému intelektu, tvrdošijnosti a nadání, nikdy nepochyboval o svých schopnostech ani o kvalitě a správnosti svých názorů. Tím dokonale popřel romantický postoj k umění, který se tehdy (a vlastně také dnes) těšil nemalé oblibě u umělců i veřejnosti.

V roce 1873 se rodina Shawových rozpadla. Shawova matka se přestěhovala do Londýna a za tři roky za ní odešel i tehdy dvacetiletý George. Jeho londýnské začátky nebyly příliš úspěšné. Zdrženlivý, ironický a mimořádně inteligentní, ale také zarputilý, tvrdohlavý a podivínský Shaw si tehdy podle vlastních slov v Londýně připadal jako „misionář, který se snažil pochopit poměry domorodců, aby se s nimi mohl domluvit“. Shaw o svém pocitu celoživotního cizince později napsal: „*Jako Ir jsem nemohl předstírat vlastenecké city ani k té zemi, kterou jsem opustil, ani k té, která ji zničila.*“

V roce 1879 G. B. Shaw napsal svůj první román příznačně nazvaný *Nezralost* (Immaturity), který však nenašel nakladatele. Mladý autor se ovšem nenechal odradit a napsal další tři romány: *Nerozvážený*

sňatek (The Irrational Knot), *Láska mezi umělci* (Love among the Artists) a *Povolání Cashela Byrona* (Cashel Byron's Profession). Tyto romány byly všemi oslovenými nakladateli odmítnuty. Až v roce 1884 vyšel na pokračování v jednom levicovém časopise Shawův román *Nespolečenský socialista* (An Unsocial Socialist). Díky svým přátelům však Shaw získal práci v novinách. Nejprve psal literární recenze, od poloviny osmdesátých let 19. století pak především kritiky na výtvarné umění, které brzy získaly ohromnou popularitu – a to i mezi prostými čtenáři, které zajímaly a bavily Shawovy poučené, pronikavé a přitom zábavné analýzy. V roce 1889 začal psát také nevšední hudební kritiky.

Shaw se pomalu, ale jistě stával slavným. Pozoruhodný samorost, který nevynechal žádnou kulturní akci a přitom z nouze chodil roky v jediném obleku, jehož roztržené rukávy a nohavice si prý pravidelně zastříhával nůžkami, udivoval svou inteligencí, vtípem a pronikavým úsudkem. Pohotový a přidržený mladík nápadně vysoké a vyhublé postavy s patriarchálním plnovousem (který nosil, aby zakryl stopy po neštovicích na krku), zarputilý abstinents, vegetarián, ale třeba také nadšený propagátor Jägerova teplého spodního prádla se stal vyhledávanou osobností vzdělané, dobře zajištěné a kultury milovné „vyšší“ londýnské společnosti, kterou však nepřestával provokovat. Byl socialistou (a jak hrdě uváděl, jedním z prvních Britů, kteří četli Marxův *Kapitál*), patřil však mezi socialisty salonní, proti marxistům a jejich pojetí tzv. třídního boje se celý život vymezoval. Někteří jeho životopisci však zároveň upozorňují, že Shaw se v některých dílech vyjadřuje dvojznačně o moderních totalitních režimech. O Hitlerovi dokonce ještě v průběhu Druhé světové války prohlašoval, že jeho prvotní socialistické myšlenky byly v jádru správné a že je tragickou chybou, když byly zneužity k despotickým cílům. Zároveň však také napsal, že se z Hitlera v průběhu let stal „šílený mesiáš“. Shaw, v jehož díle se tu a tam objevují antisemitské nářezky (ovšem rovněž ne zcela jasné – dost možná že se jednalo jen o další shawovskou provokaci) Po návštěvě Sovětského svazu, kterou Shaw vykonal ve třicátých letech a která na něj udělala hluboký dojem (Shawova návštěva samozřejmě byla bolševickým režimem pečlivě inscenována), velký britský myslitel a literát o Stalinovi napsal, že „přinesl lidem mnohem více štěstí a v daleko kratším čase než všechny parlamenty světa.“ V roce 1884 spoluzaložil Fabiánskou společnost, levicovou politickou organizaci usilující o propojení zájmů proletariátu a buržoazie nenásilnou a přirozenou cestou.

Jednou z mnoha Shawových zvláštností, které se promítly i do jeho literární tvorby, byl jeho vztah k ženám. Přestože byl slavný a jako takový přitahoval zájem žen, dlouho neměl v intimní oblasti žádné zkušenosti. Podle jeho deníkových záznamů získal první skutečně erotickou zkušenost až v den svých dvacátých devátých narozenin. Shaw ovšem ženy obdivoval, miloval je a mnohým psal neobyčejně vášnivé a eroticky laděné dopisy, ale jeho láska se odehrávala především v duchovní rovině, tělesný kontakt jej podle všeho mnoho nelákal. Shawovy milostné avantýry s několika předními herečkami své doby plnily společenské rubriky, i ty však probíhaly, soudě podle jeho autentických deníků, zejména v rovině oboustranně vášnivých dopisů (z dopisů určených herečce Stelle Campbellové pak byla napsána i u nás populární divadelní hra, Kiltyho *Drahý lhář*). V roce 1898, ve svých čtyřiceti dvou letech, se Shaw oženil s bohatou Charlottou Payne-Townshendovou, jejíž věno konečně vyřešilo Shawovy neustálé finanční problémy. I toto manželství však bylo velmi podivné, o čemž svědčí i Shawova slova, když řekl, že s manželkou „stvořili nový vztah, ve kterém sex neměl místo“.

V roce 1905 se manželé Shawovi odstěhovali z Londýna do přepychové a na svou dobu moderní vily v Ayot Saint Lawrence ve střední Anglii, kde měl Shaw větší klid na práci než v Londýně, kam však stále často a rád jezdil. Zde napsal své vrcholné divadelní hry a také řadu pronikavých politických analýz ostře napadajících neprozíravou anglickou zahraniční politiku před vypuknutím První i Druhé světové války. V roce 1925 obdržel Nobelovu cenu za literaturu; oficiální odůvodnění této ceny znělo: „*Za idealismus i humanitu jeho literárního díla, jehož svěží satira často v sobě zahrnuje osobitou poetickou krásu.*“

V roce 1909 napsal básník a dramatik Thomas Chesterton o tehdy třiapadesátiletém Shawovi, že je „*starý člověk, který je stále mladý v době, kdy mladí lidé jsou většinou velmi staří*“. Shawův zájem o běžný život a nejnovější výtvarné techniky byl skutečně udivující a mohl mu je závidět kdejaký mladík. Ještě ve svých čtyřiceti letech se Shaw naučil bravurně jezdit na kole, v padesáti letěl poprvé balonem, v šedesáti poprvé letěl letadlem (nadšeně pak letadly létal, kam se dalo), a v roce 1913 si dokonce koupil i motocykl, na kterém prý sám s radostí jezdil, dokud mu to zdravotní stav dovoloval.

Vedle umění se zajímal také o přírodní vědy – v roce 1909 se stal členem Britské astronautické společnosti a v roce 1947 členem Britské meziplanetární společnosti. Jeho zájmy, znalosti a schopnosti byly fascinující – stejně jako jeho umíněnost a nijak nezastíraná zdravá hrdost.

KONCEM OSMDESÁTÝCH LET 19. STOLETÍ PŘITÁHLO SHAWŮV ZÁJEM PŘEDEVŠÍM DIVADLO, které se posléze stalo jednou z jeho největších životních vášní. Shaw vytvořil vlastní koncepci tzv. sociálně-diskusní komedie, která měla z divadla učinit řečníště pro dramaticky zpracovaný střet různých názorů a cílů reprezentovaných jednotlivými postavami. Jeho oblíbenou metodou přitom byl paradox, který Shaw skutečně mistrovsky využíval v promluvách, charakteristice postav i při „konstrukci“ děje. Shaw totiž odmítal klasickou divadelní zápletku i obvyklý způsob charakterizace postav jako pouhé mechanické záležitosti, které podle něj brání tomu, aby se divadelní hra v pravém slova smyslu mohla rozžít. Prohlašoval, že při psaní hry nikdy předem neví, co která jeho postava udělá a jak bude v dané situaci jednat – to se prý doví až ve chvíli, kdy ona postava dostane od jiné postavy popud nebo narážku. Tím chtěl drama přivést do intenzivního a velmi autentického kontaktu s přirozeným lidským jednáním. Tvrdil, že jeho hry vznikají jako živé a velmi přirozené organismy, ne jako vyumělkované dramatické konstrukce. Shawovy hry byly v pravém slova smyslu obrazoborecké – rozbíjející mnohé ustálené názory a zdánlivě nedotknutelné modly. Obzvláště rád se přitom střefoval do sentimentu všeho druhu, který mu připadal neobyčejně banální, a do lhářů a pokrytců, kteří ve jménu nejrůznějších „velkých“ idejí lžou sobě i ostatním.

Shawovým ideálem nebylo vytváření dramatických situací na základě tradičních zápletek mezi jednajícími osobami; Shawovy dramatické situace spočívaly především ve slovním střetu témat a idejí, respektive v tom, jak na hrdiny jeho her působily vnější okolnosti. Shawova schopnost ironie a sarkasmu, odvaha při volbě témat (včetně těch, která byla ve své době skandální, ať už například ženská emancipace, sexualita, či témata morální) i nezvyklost dramatické formy měly diváka provokovat a burcovat. Shaw rozhodně, a nikoliv náhodou, o sobě prohlašoval, že je „specialista na nemorální a kacírské hry“.

Shawovy hry v anglickém divadelním prostředí působily velmi provokativně a po všech stránkách nezvykle – a právě proto o ně divadelní intendanty velkých divadelních domů nejevili zájem. Jeho hry byly zprvu uváděny – pokud vůbec – pouze menšími soukromými divadelními společnostmi, zejména pod hlavičkou tzv. Stage Society. Shaw se však se zarputilostí sobě vlastní rozhodl své hry vydávat knižně, a tak jim zajistit publicitu a prosadit svůj divadelní názor. Na uvedení svých her na zavedených britských scénách si však musel počkat až do doby, kdy se dostavily první zahraniční úspěchy. Mezi lety 1904 –1907 bylo ve znamení zahraničních ohlasů na Shawovy hry uvedeno v londýnském Royal Court Theatre celkem jedenáct Shawových her, které v tomto divadle dokonce tvořily hlavní pilíř repertoáru. Legenda praví, že na jednom z představení Shawovy hry byl přítomen i král Edward VII. a prý se smál tak, že v královské lóži úplně rozlámal starožitnou židli.

Hry G. B. Shawa ale na anglických jevištích zdomácněly až v průběhu třicátých let 20. století. Ke konci svého života se Shaw setkával s názorem, že jeho hry jsou příliš teovité, a tedy málo divadelní. **Odpořídál se svou typickou ironií, že je „svatá pravda, že všechny moje hry jsou samé řeči, tak jako Raffaelovy obrazy jsou samé barvy, Michelangelovy sochy samý mramor a Beethovenovy symfonie samé zvuky“ a že „kvalita dramatu je kvalitou jeho idejí“.** Tvrdil, že dobré drama, za které své hry bez falešné skromnosti považoval, „odhaluje život, stimuluje myšlení o něm a vychovává lidské smysly“. **A to vše se podle Shawa děje proto, aby byl do života vnesen pochopitelný řád, „abyste o něm přemýšleli mnohem hlouběji, než vás kdy napadlo přemýšlet o skutečném životním materiálu, se kterým jste se setkali“.** Jinou obvyklou námitkou bylo, že jeho hry jsou příliš založeny na slově a spíše než drama připomínají didaktickou disputaci. Shaw však na tyto kritiky odpořídál, že ke svým hrám přistupoval jako k hudební partituře a slova i repliky koncipoval jako hudební sonátu, dále říkal, že jeho hry je nutné číst podobně jako hry Shakespearovy. V jedné ze svých úvah, ve které reagoval na námitku, že jeho hry působí příliš „staře“, uvedl: „Pravda je, že jsem se atavisticky vracel k Aristotelovi, k pódiovému jevišti, k cirkusu, k didaktickým mysteriím, k Shakespearově hudbě slov, k formám svého idolu Mozarta i k jevištním efektům velkých herců, které jsem viděl hrát, od Barryho Sullivana, Salviniho

a Ristoriové ke Coquelinovi a Šaljapinovi. Byl jsem, a jsem pořád, nejstaromódnější dramatik mimo Čínu a Japonsko.“

George Bernard Shaw zemřel ve věku devadesáti čtyř let v důsledku banální nehody, když spadl při prořezávání stromů na zahradě v Ayot Saint Lawrence. Při pádu si sice „jen“ zlomil nohu, ale později následkem uvolnění krevní sraženiny došlo k selhání ledvin. Podle Shawova posledního přání bylo jeho tělo zpopelněno, popel smíchán s popelem jeho manželky a společně pak byli pohřbeni na zahradě vily v Ayot Saint Lawrence. Jejich hrob se nachází v tzv. shawovském rohu zahrady a je označen nenápadným nápisem vyrytým v kmeni starého stromu. Shawova smrt byla po celém světě pociťována jako obrovská ztráta.

V našem kulturním prostředí patří G. B. Shaw mezi nejčtenější a nejvydávanější autory – a to i přesto, že největší pozornost jeho dílo budilo ve dvacátých, třicátých a padesátých letech minulého století. Některé Shawovy hry se dokonce v Čechách hrály dříve (a s větším úspěchem) než v Británii, mnohé jeho myšlenky u nás zdomácněly napříč politickým spektrem – mj. také jeho myšlenky o možnostech „demokratického socialismu“ a o způsobech boje malých národů za svobodu. K Shawovi se hlásila řada velkých osobností našeho předválečného kulturního i politického života (není bez zajímavosti, že Shaw patřil mezi nejoblíbenější autory T. G. Masaryka, ale i Karla Čapka, Jiřího Voskovce a Jana Wericha a mnohé další). Od roku 1945 bylo českými divadly uvedeno více než 170 inscenací Shawových her nebo těch, které z nich vycházely (mj. muzikál *My Fair Lady*, který je populární verzí Shawova *Pygmalionu*). V Divadle pod Palmovkou (respektive Městském a oblastním divadle a Divadle S. K. Neumanna) byly v minulosti uvedeny zatím pouze dvě Shawovy hry – a sice *Domy pana Sartoria* (premiéra 1956, režie Evžen Sokolovský) a *Pygmalion* (premiéra 1967, režie Luděk Pílec).

Ladislav Stýblo

Režie a inscenační úprava: Petr Kracik
Překlad: Frank Tetauer
Scéna: Jaroslav Milfajt
Kostýmy: Zita Miklošová
Hudba: Dalibor Štrunc
Pohybová a odborná spolupráce: Karel Basák
Dramaturgie: Ladislav Stýblo

osoby a obsazení:

ROBERT DE BAUDRICOURT	René Přibil / Luděk Nešleha
SPRÁVCE	Ivo Kubečka
JANA	Tereza Kostková j. h. nebo Marika Procházková j. h.
BERTRAND DE POULANGEY	Radek Zima
PAN DE LA TRÉMOUILLE	Jiří Havel
ARCIBISKUP REMEŠSKÝ	Rudolf Jelínek
DVORNÍ PÁŽE	Aleš Alinče
MODROVOUS (GILLES DE RAIS)	Radek Valenta
KAPITÁN LA HIRE	Karel Vlček / Ondřej Kavan
DAUPHIN (později KAREL VII.)	Martin Preiss j. h.
VÉVODKYNĚ DE LA TRÉMOUILLE	Jitka Sedláčková
DUNOIS	Jan Teplý
DUNOISOVO PÁŽE	Otto Rošetzký
HRABĚ Z WARWICKU	Dušan Sitek
JOHN DE STOGUMBER	Ivan Jiřík
PIERRE (PETR) CAUCHON	Miloš Kopečný/ Karel Vlček
INKVIZITOR	Petr Kostka j. h.
JEAN D'ESTIVET	Radek Zima
THOMAS DE COURCELLES	Karel Vlček
MARTIN LADVENU	Radek Valenta
KAT	Jiří Havel
PŘÍSEDÍCÍ SOUDCE	Otto Rošetzký
SOUDNÍ ZAPISOVATEL	Aleš Alinče
ANGLICKÝ VOJÁK	Ivo Kubečka
PÁN (ÚŘEDNÍK)	René Přibil/ Luděk Nešleha

Otázka pro Terezu Kostkovou, představitelku titulní role (alternuje Marika Procházková)

Shaw napsal hru před téměř devadesáti lety a zpracovává v ní příběh Johanky z Arku, francouzské národní hrdinky z období anglo-francouzské stoleté války. Bezprostředním podnětem k napsání hry byla kanonizace Johanky z Arku v roce 1920. I když se jedná o historické téma, Shaw jej zpracoval velmi moderně a svoji hrdinku zobrazuje jako člověka s obrovskou vnitřní silou, se kterou strhuje lidi kolem sebe a dovede je až k zázračným činům.

Může dnešní divák souznít s osudem Johanky z Arku?

Svatých Jan má každá doba více, než by se zdálo, jen ji nositelé skrývají v sobě, ze strachu, aby nebyli upáleni. Právem se bojí – v tom se moc nezměnilo. Ale snad beze strachu budou moci usednout v našem hledišti a na chvíli svou Janu nechat v sobě zaznít. Svatost není dokonalost, ale síla a víra v život. Kdo ji má nebo hledá, ať přijde....